

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/116/2019
Identifikačné číslo spisu: 2708899990
Dátum vydania rozhodnutia: 23.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Halušková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2708899990.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcu Slovenská republika, za ktorú koná Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdková 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345, proti žalovanému Mesto Skalica, Námestie slobody 10, 909 01 Skalica, IČO: 00 309 982, zastúpenému JUDr. Jánom Pekarom, advokátom so sídlom Potočná 191/39, 909 01 Skalica, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 2C/155/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 19. decembra 2018 sp. zn. 24Co/169/2017 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica (ďalej iba „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 15. augusta 2017 sp. zn. 2C/155/2008 určil, že vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území G., obec G., okres G., zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX ako parcely registra „C“ KN parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 130 218 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 8562 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 18 296 m², parc. č. XXXX - trvalý trávny porast o výmere 25 764 m², parc. č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 443 m², parc. č. XXXXX - trvalý trávny porast o výmere 15 533 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 285 440 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 10 996 m², parc. č. XXXXX/X - orná pôda o výmere 10 887 m², parc. č. XXXXX/X - orná pôda o výmere 42 547 m², parc. č. XXXXX/X - zastavaná plocha o výmere 73 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 15 041 m², parc. č. XXXXX/X - orná pôda o výmere 19 965 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 3 261 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 3 560 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 3 560 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 4 220 m², parc. č. XXXXX/X - orná pôda o výmere 43 598 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 44 144 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 29 348 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 29 348 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 14 311 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o výmere 11 789 m², parc. č. XXXXX/X - orná pôda o výmere 14 934 m², parc. č. XXXXX - orná pôda o

výmere 1 340 m², parc. č. XXXXX/X - orná pôda o výmere 5 604 m², parc. č. XX XXX/X - orná pôda o výmere 3 150 m², parc. č. XXXXX/X - ostatné plochy o výmere 11 160 m², parc. č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 651 m², parc. č. XXXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 56 m², parc. č. XXXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 234 m² a parc. č. XXXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 7 m² je Slovenská republika, v správe Slovenského pozemkového fondu v celosti (I. výrok). Výrokom č. II určil, že vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území G., obec G., okres G., zapísaných na LV č. XXXX ako parcely registra „E“ KN parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 244 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 1409 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 1540 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 2448 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 194 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 78 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 101 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 92 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 10 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 100 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 55 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 80 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 140 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 147 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 179 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 221 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 256 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 28 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 3139 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 3395 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 2901 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 975 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 2059 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 1309 m², parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 1471 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 1136 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 468 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 436 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 1384 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 1033 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 504 m² a parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 49 m² je Slovenská republika, v správe Slovenského pozemkového fondu v celosti. Vo zvyšku súd žalobu zamietol (III. výrok) a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (IV. výrok).

1.1. Súd prvej inštancie v spore aplikoval ustanovenia § 1, § 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 6 ods. 1, § 6 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 2 vety prvej, ods. 3, 4, 5 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení účinnom v čase vykonania projektu pozemkových úprav v k. ú. G. od 01.01.2005 do 31.12.2007, § 12 ods. 8, § 14 ods. 4, § 34 ods. 1, ods. 3, § 34 ods. 2, ods. 14 zák. č. 330/91 Zb. v znení účinnom od 01.01.2005 do 31.12.2007 a v znení účinnom od 01.01.2008, § 42c zák. č. 330/1991 Zb., § 17 ods. 1, 2, 5, § 1 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a k inému poľnohospodárskemu majetku, § 1 ods. 1 až 4 zák. č. 53/1966 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení zákona č. 75/1976 Zb., § 14 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, § 3 písm. c) zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, § 29 ods. 1, § 31 ods. 2 zákona č. 279/1949 Sb. o finančnom hospodárení národných výborov, § 22 ods. 1, § 23 nariadenia č. 81/1958 Zb. o správe národného majetku, § 1 a § 3 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva č. 158/1959 Ú.v. o správe neprideleného pôdohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem, § 65, § 66, § 70 zákona č. 109/1964 Zb. Hospodárskeho zákonníka, § 4 ods. 1, § 8 ods. 2, § 10 ods. 1, 2 vyhlášky č. 119/1988 Zb. o hospodárení s národným majetkom, § 73, § 135 ods. 1, § 137 Civilného sporového poriadku a § 17 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam.

1.2. Vo vecnom odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal určenia jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v katastrálnom území G. v súčasnosti zapísaným na LV č. XXXX a XXXX pre obec a k. ú. G. špecifikovaným v návrhu na zmenu žaloby zo dňa 18.05.2017 na tom skutkovom základe, že ako vlastníkom uvedených nehnuteľností je v katastri nehnuteľností zapísaný žalovaný, ktorý mal nadobudnúť vlastnícke právo k poľnohospodárskym pozemkom postupom podľa § 2 ods. 1 zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Podľa žalobcu na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky. Žalované nehnuteľnosti boli pôvodne v žalobe označené podľa parcelných čísiel a príslušných pozemno-knižných vložiek, v ktorých boli parcely evidované. Po vykonaní projektu pozemkových úprav v katastrálnom území G. podľa zák. č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov, do ktorého vstúpila väčšina

pôvodne žalovaných parciel (s výnimkou parciel registra „E“ KN), však boli pôvodne žalované pozemky nahradené jednotlivým vlastníkom novými pozemkami, zapísanými do listov vlastníctva, teda už neboli ďalej evidované v pozemno-knižných vložkách. Žalobca preto nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom určovacej žaloby, označil v zmysle aktuálnych údajov katastra nehnuteľností, a to na základe zrovnávacieho zostavenia projektu pozemkových úprav k. ú. G., ktorý si dal vypracovať spoločnosti GEOSPOL, s.r.o., ktorá bola zároveň zhotoviteľom projektu pozemkových úprav (PPÚ) v k. ú. G.. Žalobca argumentoval, že tento nehnuteľný majetok v štátnom vlastníctve bol ku dňu účinnosti zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, t. j. ku dňu 24.11.1990 v trvalom užívaní inej než štátnej organizácie (JRD Skalica), preto tento nehnuteľný majetok vo vlastníctve štátu nemohol prejsť do majetku obce s poukazom na § 3 písm. c) zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Vychádzal z judikatúry Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej je na prechod vlastníctva zo štátu na obec podľa § 2 ods. 1 zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí potrebné zo strany národného výboru preukázať práva hospodárenia, resp. trvalej správy k nehnuteľnostiam, čo v danom prípade preukázané nebolo.

1.3. Okresný súd konštatoval, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), lebo sa domáha určenia, že je vlastníkom nehnuteľností, pri ktorých je v katastri nehnuteľnosti zapísaný ako vlastník niekto iný.

1.4. K námietke žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu okresný súd uviedol, že aktívna legitímácia žalobcu - Slovenskej republiky je nespochybniteľná. Označenie správneho orgánu, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti nie je otázkou vecnej legitímácie štátu v konaní. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný orgán štátu alebo právnická osoba, ktorá bude za štát konať (§ 135 ods. 1 CSP). Vzhľadom na v čase podania žaloby platné znenie § 34 zák. č. 330/1991 Zb. Slovenský pozemkový fond nemal zákonné poverenie zastupovať štát, avšak od 01.01.2008, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 571/2007 Z. z., ktorým sa novelizoval zákon č. 330/1991 Zb., mu zákon *expressis verbis* toto oprávnenie priznáva, a to aj v konaniach týkajúcich sa určenia vlastníckeho práva štátu, t. j. v konaniach, kde existencia vlastníckeho práva štátu k nehnuteľnostiam je sporná. Existenciu vady spočívajúcu v nesprávnom označení orgánu konajúceho za štát je potrebné skúmať podľa právneho stavu v čase rozhodovania (rozsudok NS SR zo dňa 29.09.2009 sp. zn. 4MCdo/8/2008).

1.5. Žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal totožnosť v súčasnosti žalovaných nehnuteľností s nehnuteľnosťami, ktoré boli pôvodne predmetom žaloby. Okresný súd mal za to, že žalobca osvedčil svoj nárok domáhať sa vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v pripustenej zmene žaloby, a to doložením výpisu zo zrovnávacieho zostavenia projektu pozemkových úprav v k. ú. G. priamo od zhotoviteľa PPÚ, v ktorom podľa zoznamu pôvodných parciel (pôvodne žalované parcely zapísané v pozemkovoknižných vložkách) vyhotovil zrovnávacie zoznamy parciel registra pôvodného stavu a registra nového stavu. Požiadavka, aby žalobca preukazoval totožnosť pôvodne a v súčasnosti žalovaných nehnuteľností prostredníctvom identifikácie parciel, nie je na mieste a z dôvodu vykonania PPÚ v k. ú. G. ju nie je možné splniť, ako vyplynulo z oznámenia katastrálneho odboru Okresného úradu G.. Svedkyňa V. M., ktorá osobne vyhotovila zrovnávací zoznam parciel registra pôvodného stavu (RPS) a registra nového stavu (RNS) vypovedala, že sa nedá určiť, ktorý pozemok nového stavu je za pozemok podľa pôvodného stavu, pretože nejde o zámenu pozemkov, ale o vznik nových parciel. Prišlo k sceľovaniu pozemkov, ktoré prebieha tak, že vlastníkov pozemku sa spočítajú všetky výmery pozemkov, určí sa ich hodnota a následne sa vytvoria nové pozemky v určenej výmere a cene pri dovolenej odchýlke 10 % a určí sa vlastníctvo v celku. V RPS je parcela označená tak, ako bola označená pôvodne v pozemno-knižnej vložke, pričom v RNS už sa nenachádza. Z výpovede tejto svedkyne vyplynulo, že všetky parcely uvedené v zozname parciel pôvodného stavu boli zapracované do registra nového stavu. Žalované parcely nahradili pôvodné parcely z pozemno-knižných vložiek. Zo správy zhotoviteľa projektu PPÚ, spoločnosti GEOSPOL s.r.o. je zrejmé, že parcely nového stavu boli navrhnuté v tej istej alebo v najbližšej možnej lokalite od umiestnenia pôvodných parciel tak, aby vyhovovali približným súčtom výmer a cien pozemkov. Správa mestského majetku s.r.o., Skalica a Mesto Skalica sa teda namiesto pôvodných parciel evidovaných v pozemno-knižných vložkách stali vlastníkami nových pozemkov vytvorených projektom pozemkových úprav, uvedených v zozname registra nového stavu. Rozhodnutie o schválení vykonania PPÚ a rozdeľovací plán boli podkladom na vykonanie zmeny v katastri nehnuteľností. Parcely uvedené vo výpise registra nového stavu boli zapísané do LV (v súčasnosti sú zapísané v LV č. XXXX a XXXX pre obec a k. ú. G.) ako parcely

registra „C“ KN. Pozemkovoknižné parcely z pozemno-knižných vložiek, ktoré boli mimo obvod projektu pozemkových úprav, boli zapísané do LV ako parcely registra „E“ KN (v súčasnosti sú zapísané v LV č. XXXX pre obec a k. ú. G.). Okresný súd mal za to, že po vykonaní PPÚ v k. ú. G., sa žalobca môže domáhať jedine určenia vlastníckeho práva k parcelám, ktorých vlastníkom je žalovaný v súčasnosti, teda k novým pozemkom, ktoré nahradili pôvodné pozemky v rámci PPÚ.

1.6. Vlastnícke právo štátu a splnenie, resp. nedodržanie zákonných podmienok na prechod nehnuteľností zo štátneho vlastníctva do majetku Mesta Skalica, okresný súd posudzoval vo vzťahu k pozemkom registra pôvodného stavu, ktoré boli podkladom pre register nového stavu. Mal za to, že ak by žalobca preukázal vlastnícke právo štátu a nezákonné nadobudnutie nehnuteľností žalovaným vo vzťahu ku všetkým pozemkom zahrnutým do registra pôvodného stavu, akceptovateľným je k nemu prislúchajúci register nového stavu, ktorý tak môže byť podkladom pre určovací žalobu po vykonaní projektu pozemkových úprav. Žalobca by mal v takom prípade právo domáhať sa určenia vlastníckeho práva ku všetkým pozemkom registra nového stavu. Ak tomu tak nie je, je to len vecou žalobcu ako pána sporu vybrať si, aké právo si žalobou uplatní. Na druhej strane, ak žalobca nepreukáže vlastnícke právo štátu alebo porušenie zákonom stanovených podmienok prechodu vlastníctva k sporným parcelám na žalovaného čo i len k jednej parcele registra pôvodného stavu vyhotoveného pre určitého vlastníka, nebude možné žalobe vyhovieť, pretože zrovnávací zostava parciel u každého vlastníka predstavuje nedeliteľný celok, teda zoznam parciel registra nového stavu je neoddeliteľne naviazaný na zoznam parciel registra pôvodného stavu. Pre účely žaloby boli vytvorené dve zrovnávacie zostavy RPS a RNS zvlášť pre pôvodného vlastníka Správa mestského majetku s.r.o. a pre Mesto Skalica, nakoľko v čase vykonania PPÚ v k. ú. G. boli nehnuteľnosti, ktorých sa žaloba týka, vo vlastníctve dvoch subjektov a až neskôr prešli do výlučného vlastníctva len žalovaného. Pri pozemkových úpravách sa pre každého vlastníka osobitne vykonal súpis jeho pôvodných pozemkov alebo ich častí, s ktorými vstupoval do konania o pozemkových úpravách a jednotlivým vlastníkom následne vznikol nárok na vyrovnanie v podobe náhradných nových pozemkov podľa rozdeľovacieho plánu, teda výpis z RPS a k nemu prislúchajúci výpis z RNS treba posudzovať osobitne podľa jednotlivých vlastníkov. Potrebné je potom zvlášť pristupovať k parcelám č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXXX zapísaným na LV č. XXXX, ktoré predstavujú RNS pre vtedajšieho vlastníka Mesto Skalica a zvlášť k ostatným parcelám registra „C“ KN zapísaným v LV č. XXXX, ktoré tvoria RNS pre vtedajšieho vlastníka Správa mestského majetku s.r.o., Skalica.

1.7. Súd prvej inštancie vychádzal z judikatúry Najvyššieho súdu SR uvedúc, že v rozhodnutiach sp. zn. MCdo 55/01, MCdo 56/01, MCdo 46/01, 2Cdo/115/02, 2Cdo/48/2005 najvyšší súd vyslovil, že nevyhnutným predpokladom prechodu vlastníctva poľnohospodárskych nehnuteľností zo štátu na obec v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. v znení neskorších predpisov je kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to 1/ vlastníctvo Slovenskej republiky a súčasne 2/ existencia práva hospodárenia, teda trvalej správy, ktorá patrila príslušnému národnému výboru ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, t. j. k 24. novembru 1990. Uvedený názor je jednoznačne prezentovaný aj v stanovisku Ministerstva financií SR, Odbor majetku a reštitúcií k podnetu SPF, na ktoré opakovane poukazoval žalovaný.

1.8. Právom hospodárenia treba rozumieť trvalú správu poľnohospodárskych nehnuteľností. Správu národného majetku národnými výbormi konštituoval zákon č. 279/1949 Zb. o finančnom hospodárení národných výborov. V zmysle § 29 ods. 1 a § 31 ods. 2 tohto zákona národné výbory spravovali národný majetok zverený do ich správy príslušným ústredným orgánom po dohode s ministerstvami vnútra a financií. Uvedenými ustanoveniami neboli dotknuté právne predpisy o majetku skonfiškovanom a znárodnenom a majetku získanom pre účely pozemkových reforiem (§ 31 ods. 2 posledná veta). Skonfiškovaný poľnohospodársky majetok a majetok získaný na účely pozemkových reforiem národné výbory nemali v trvalej správe, ale na základe vyhlášky č. 507/1950 Ú.v. im mohol byť zverený len do dočasnej správy. V prípade zapísania takýchto pozemkov v pozemkovej knihe na Československý štát v správe ONV - odborov poľnohospodárstva a lesného hospodárstva ich mali národné výbory k 24.11.1990 iba v dočasnej správe, preto nemohli prejsť do vlastníctva obcí v zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Do trvalej správy mohol byť poľnohospodársky majetok zverený národným výborom ústredným úradom (najmä Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy), alebo keď po 01. septembri 1959 prešiel do ich správy podľa vyhlášky č. 158/1959 Ú.v. o správe neprideleného pôdohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem. Takéto

prevody boli zaznamenávané v pozemkovej knihe s odkazom na § 3 vyhl. č. 158/1959 Ú.v.. Ku dňu 24.11.1990 upravoval právo hospodárenia s národným majetkom Hospodársky zákonník a vykonávacia vyhláška č. 119/1988 Zb. o hospodárení s národným majetkom. Vykonávacia vyhláška alebo osobitné predpisy mohli ustanoviť, že právo hospodárenia s národným majetkom môže patriť aj organizácii, ktorá nie je poverená úlohami, na plnenie ktorých tento majetok slúži. Ak ale nebolo takejto výslovnej úpravy, právo hospodárenia s národným majetkom mohlo patriť len organizácii, ktorá bola poverená úlohami, na plnenie ktorých bol majetok určený. Národným výborom mohlo právo hospodárenia patriť len v prípadoch uvedených v § 8 ods. 2 a § 10 ods. 2 cit. vyhl.. Ak sa nedá preukázať, že právo hospodárenia k 24. novembru 1990 vykonávala štátna organizácia, ktorej predmetom činnosti bola poľnohospodárska výroba, potom platilo ustanovenie § 65 ods. 3 Hospodárskeho zákonníka, podľa ktorého pozemky dočasne spravoval okresný národný výbor. Súd prvej inštancie zisťoval, či je v príslušných PK vložkách, v ktorých boli zapísané pôvodné pozemkovoknižné parcely, zapísané vlastnícke právo pre Československý štát a či je v nich súčasne zápis odkazujúci na § 3 vyhl. č. 158/1959 Ú.v., ktorý by preukazoval trvalú správu ONV, resp. či bola v konaní trvalá správa alebo právo hospodárenia ONV Skalica k 24.11.1990 preukázaná iným spôsobom. Osobitne posudzoval parcely z výpisu z RPS pre vlastníka Mesto Skalica a parcely z výpisu z RPS pre vlastníka Správa mestského majetku, s.r.o. a EKN parcely mimo obvodu pozemkových úprav (zbytkové parcely registra KN-E a pôvodne žalované PK parcely s pôvodnou výmerou, ktoré sú v súčasnosti evidované na LV č. XXXX). Posledný zápis v PK vložkách neobsahoval odkaz na § 3 vyhl. č. 158/1959 Ú.v., ale len zápis o vložení vlastníckeho práva na Čsl. štát v správe Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Rady Okresného národného výboru v Skalici. Predmetom činnosti ONV Skalica - odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva nebola poľnohospodárska výroba a v spore nebol preukázaný ani postup podľa § 8 ods. 2 alebo 10 ods. 2 vyhl. č. 119/1988 Zb. o hospodárení s národným majetkom. Treba mať za to, že ONV Skalica mal predmetné pozemky len v dočasnej správe, ktorá vylučuje prechod do majetku obcí podľa § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb.. Ani žalovaný v konaní netvrdil, že ONV v Skalici mal k sporným nehnuteľnostiam právo hospodárenia alebo trvalú správu, prípadne na základe ktorého zákonného ustanovenia alebo právneho aktu mal takéto právo nadobudnúť. Tvrdenie o existencii práva hospodárenia ONV je obsiahnuté len v Delimitačnom protokole (Dodatok č. 14), ktorý doložil žalovaný k návrhu na vklad jeho vlastníckeho práva vtedajšej správe katastra spolu s príslušnými pozemkovoknižnými vložkami. Tieto písomnosti spolu tvoria obsah spisu katastra sp. zn. Z 152/95 (spolu s výzvou katastra na odstránenie väd návrhu). Žalovaný v tom čase ale žiadnym spôsobom nešpecifikoval ani nepreukazoval právo hospodárenia ONV v Skalici. Samotný Okresný úrad Senica v liste zo dňa 15.05.1996 konštatoval, že delimitačný protokol nebol vyhotovený v súlade s usmernením Ministerstva financií SR (č. 8/3146/92 zo dňa 07.07.1992) a usmernením SPF Bratislava z 12.09.1995.

1.9. Súd prvej inštancie mal preukázané, že pri všetkých parcelách, ktoré boli súčasťou registra pôvodného stavu pre vlastníka Správa mestského majetku s.r.o., je v príslušných pozemkovoknižných vložkách zapísané vlastnícke právo Československého štátu, v správe Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva ONV v Skalici, okrem parcel č. XXXX a XXXX, pri ktorých je v PKVL č. 1831 k. ú. G. zapísané vlastnícke právo pre Čsl. štát - v správe Okresného národného výboru v Senici. V žiadnej z príslušných pozemkovoknižných vložiek nie je uvedený zápis odvolávajúci sa na § 3 vyhl. č. 158/1959 Ú.v. Väčšinu parcel nadobudol Československý štát na základe rozhodnutí ONV v Skalici (prípadne na základe rozhodnutí KNV v Bratislave, ak prebiehalo odvolacie konanie) výkupom poľnohospodárskej pôdy podľa § 1 ods. 3 zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme. Na základe týchto rozhodnutí Ľudový súd v Skalici rozhodol o vklade vlastníckeho práva pre Československý štát v operatívnej správe pre Odbor PLH Rady ONV v Skalici a zároveň o vklade práva trvalého užívania pre Jednotné roľnícke družstvo v Skalici, čo mal súd preukázané z časti B) a C) pozemkovoknižných vložiek. Žalobca doložil príslušné rozhodnutie (nadobúdaci titul) ku všetkým parcelám registra pôvodného stavu pre vlastníka Správa mestského majetku s.r.o., s výnimkou rozhodnutia o prúdele vydaného Odborom PLH Rady ONV v Skalici zo dňa 20. júla 1959 č. Pôd/8-3740/1958, na základe ktorého mal Čsl. štát nadobudnúť vlastníctvo k parcele č. 3191. Do pozemkovoknižnej vložky č. 5497 k. ú. G. bola pod položkou B8 zapísaná parcela č. XXXX (odpísaná z vložky č. 2076) na základe vyššie uvedeného rozhodnutia a zároveň bolo vloženie vlastníckeho práva k tejto parcele Čsl. štátu v operatívnej správe pre Odbor PLH Rady ONV v Skalici. Pôvodné pozemkovoknižné parcely č. XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X,

nového zoznamu registra pôvodného stavu, kde by nebola zahrnutá parcela, vo vzťahu ku ktorej žalobca neunesol dôkazné bremeno a k tomuto zoznamu by vyhotovil register nového stavu, ktorý by mohol byť podkladom pre určovaciu žalobu. Žalobca si bol vedomý, že do zoznamu pozemkovoknižných parcel v k. ú. G., ktoré boli v čase vykonania PPÚ vedené vo vlastníctve Mesta Skalica, bola zahrnutá aj parcela č. XXXX, ktorá mala byť zapísaná v PKVL č. 6094. Súd prvej inštancie zistil, že v PKVL č. 6094 v k. ú. G. nebola evidovaná parcela č. XXXX, o ktorej žalobca uviedol, že vždy patrila Mestu Skalica a zobral žalobu späť pri parcelách registra nového stavu č. 9723/4 a parc. č. XXXX/X s poukazom na skutočnosť, že ich hodnota sa približne rovná hodnote pôvodnej parcely č. XXXX. Okresný súd ale takýto postup nepovažoval za správny a vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu mal za to, že v prípade, keď do RPS bola zahrnutá aj parcela, ku ktorej žalobca neunesol dôkazné bremeno o vlastníctve štátu, výpis z RNS pre vlastníka Mesto Skalica je ako celok neakceptovateľným dôkazným prostriedkom, pretože súd nie je schopný posúdiť, aké parcely by zahŕňal výpis z RNS v prípade, že v zozname RPS by parcela č. XXXX nebola. Žalobca nenavrhol ďalšie dokazovanie. Okresný súd dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť v časti o určenie vlastníckeho práva k parcelám registra C-KN parc. č. XXXX, XXXX, XXXX a XXXXX zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, a preto žalobu v tejto časti zamietol. Poukázal aj na to, že postup žalobcu, ktorým zobral žalobu späť pri parcelách č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X bol nesprávny aj z dôvodu, že tieto parcely boli súčasťou RNS iného vlastníka (Správa mestského majetku, s.r.o.), avšak parcela č. XXXX bola súčasťou RPS pre pôvodného vlastníka Mesto Skalica, prípadné späťvzatie by sa preto mohlo týkať jedine niektorej z parcel RNS pre toho istého vlastníka, t. j. Mesto Skalica.

1.12. Z parcel registra E-KN, ktoré boli mimo obvod projektu pozemkových úprav v k. ú. G., teda boli zapísané v pozemkovo-knižných vložkách pod rovnakým parcelným číslom ako sú evidované v aktuálnom LV č. XXXX pre k. ú. G., mal súd prvej inštancie preukázať, že pri všetkých parcelách mimo obvod PPÚ je v príslušných pozemkovoknižných vložkách zapísané vlastnícke právo Československého štátu, v správe Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva ONV v Skalici. V žiadnej z príslušných pozemko-knižných vložiek nie je uvedený zápis odvolávajúci sa na ust. § 3 vyhlášky č. 158/1959 Ú.v. Väčšinu parcel nadobudol Čsl. štát na základe rozhodnutí ONV v Skalici výkupom poľnohospodárskej pôdy podľa § 1 ods. 3 zák. č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme, okrem parcel zapísaných v PKVL č. 5497, skonfiškovaných podľa nar. č. 104/1945 Sb. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. SNR a následne prebraných do vlastníctva Čsl. štátu a zverených do operatívnej správy Odboru PLH Rady ONV v Skalici na základe rozhodnutia o prúdele vydaného Odborom PLH Rady ONV v Skalici č. Pôd 3740/58-Pôd 8 dňa 04. mája 1958. Pri týchto parcelách nie je v PKVL č. 5497 zapísané právo trvalého užívania pre JRD Skalica. V porovnaní so stavom v roku 2007, kedy bol zhotoviteľom projektu pozemkových úprav vypracovaný zoznam parcel, resp. ich zbytkových výmer, ktoré nevstúpili do PPÚ (príloha č. 7 k podaniu žalobcu zo dňa 25.01.2007), došlo pri väčšine parcel k zmene výmery (parc. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX) a niektoré parcely boli rozčlenené na viacero parcel (XXXX, XXXX, XXXX).

1.13. Okresný súd dospel k záveru, že žalobe je možné vyhovieť, s výnimkou určenia vlastníckeho práva k parcelám č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXXX, v ktorej časti žalobu zamietol. Súd prvej inštancie preto určil, že vlastníkom žalovaných nehnuteľností v k. ú. G. zapísaných na LV XXXX, tak ako sú špecifikované vo výroku rozsudku, je Slovenská republika, v správe Slovenského pozemkového fondu. Pri pozemku parc. č. XXXX/X určil vlastnícke právo žalobcu len vo výmere 1136 m² aktuálne zapísanej v LV č. XXXX k. ú. G. a vo zvyšku požadovanej výmery žalobu zamietol. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že parcely č. XXXX/X a XXXX/X sú súčasťou pozemku registra C-KN parc. č. XXXX/X - ostatné plochy a časť parcely č. XXXX/X je súčasťou pozemku registra C-KN parc. č. XXXX - zast. plochy, ktoré sa nachádzajú v zastavanom území obce, k čomu doložil aj identifikáciu na záväzný druh pozemku, okresný súd uviedol, že táto skutočnosť nebráni, aby sa vlastníkom uvedených parcel stala Slovenská republika. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že všetky pôvodné pozemkovoknižné pozemky evidované v príslušných PKVL, na základe ktorých bol vyhotovený RNS po vykonaní PPÚ v k. ú. G. pre vtedajších vlastníkov Správa mestského majetku, s.r.o. a Mesto Skalica, boli poľnohospodárskou pôdou a nachádzali sa mimo zastavaného územia obce (§ 4 ods. 1 cit. zákona v znení účinnom ku dňu vykonania PPÚ). Z ust. § 11 ods. 3 zák. č. 330/1991 Zb. vyplýva, že nové pozemky majú byť svojím druhom, výmerou, bonitou, polohou a hospodárskym stavom primerané

pôvodným pozemkom. Pôvodné pozemky, ktoré vstúpili do PPÚ, boli teda nahradené pozemkami rovnakého druhu. Z ustanovení zák. č. 330/1991 Zb. v spojení s § 17 ods. 1 a § 1 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb. priamo nevyplýva, že Slovenský pozemkový fond by nemohol spravovať aj nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu v intraviláne. Jedine zák. č. 180/1995 Z. z. v § 14 ustanovuje, že Slovenský pozemkový fond nenakladá s pozemkami v zastavanom území obce, avšak to sa v zmysle odseku 1 tohto ustanovenia týka len pozemkov, ktoré tvorili verejný majetok (neknihované pozemky) a ktoré sú vo vlastníctve štátu. Ak sa niektoré žalované pozemky v súčasnosti nachádzajú v intraviláne, nikdy neboli neknihované, preto nie je vylúčená správa SPF. Okresný súd určil vlastnícke právo SR v správe SPF aj pri pozemkoch vzniknutých rozdelením pôvodných pozemkov parc. č. XXXX, XXXX a XXXX. 1.14. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania z dôvodu, že žalobca mal v konaní len čiastočný úspech.

2. Krajský súd v Trnave (v ďalšom texte aj „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 19. decembra 2018 sp. zn. 24Co/169/2017 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. vo vyhovujúcich častiach a vo výroku III. v zamietajúcej časti o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v katastrálnom území G., obec G., okres G., zapísaných na LV č. XXXX ako parcely registra „C“ KN parcela č. XXXX - orná pôda vo výmere 21 262 m², parcela č. XXXX - orná pôda o výmere 41 269 m², parcela č. XXXX - orná pôda o výmere 4867 m², parcela č. XXXXX - orná pôda o výmere 5390 m² a v závislom výroku IV. o náhrade trov konania potvrdil (I. výrok) a rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo (II. výrok).

2.1. Odvolací súd mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je v odvolaní žalovaného napadnutých výrokoch (výroky I., II. a závislý IV. výrok o trovách konania, pozn. dovolacieho súdu) vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP), keď sa odvolací súd s odkazom na § 387 ods. 2 CSP stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a skonštatoval správnosť jeho dôvodov. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania dospel k správnejmu záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Odvolací súd prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav (podrobne uvedený v bodoch 1. - 4. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

2.2. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnosti skutkových zistení v otázke totožnosti pôvodne žalovaných nehnuteľností s tými, o ktorých súd rozhodol, odvolací súd vysvetlil, že nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi. Závery dokazovania v preskúvanom prípade jednoznačne svedčia danosti nároku žalobcu domáhať sa vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v priebehu konania. Súd prvej inštancie v bode 158. odôvodnenia podrobne zdôvodnil, že požiadavku identifikácie parciel nie je možné splniť z objektívnych dôvodov, pretože vykonaný projekt pozemkových úprav v katastri nehnuteľností bol v roku 2005 prevzatý do evidencie Správy katastra Skalica. Väčšina pôvodne žalovaných pozemkov zapísaných v pozemkovoknižných vložkách vstúpila do obvodu projektu pozemkových úprav, pričom na mieste, kde sa nachádzali v obvodu projektu, bol vytvorený nový stav, ktorý sa stal schválením vykonania projektu záväzným. Žalobca preto nemohol žalovať určenie vlastníckeho práva k pôvodným nehnuteľnostiam, ale doložil výpis zo zrovnávacieho zostavenia projektu pozemkových úprav, v ktorom jeho zhotoviteľ podľa zoznamu pôvodných parciel vyhotovil zrovnávacie zoznamy parciel registra pôvodného stavu a registra nového stavu. Žalobca potom svoj nárok (okrem časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá) riadne preukázal. Nebolo preto možné vyhodnotiť odvolaciu argumentáciu žalovaného vo vzťahu k pochybeniu súdu prvej inštancie v skutkových zisteniach za dostatočnú.

2.3. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku

(nesprávne právne posúdenie veci) odvolací súd uviedol, že výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu príslušných právnych predpisov, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriadiť pod hmotnoprávne pravidlo. Okresný súd na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že neboli splnené podmienky prechodu vlastníctva poľnohospodárskych nehnuteľností zo štátu na žalovaného v zmysle zákona č. 138/1991 Zb.

2.4. Odvolací súd sa rozsiahol venoval odvolacej námietke nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu. Následne uviedol, že ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. Zdôraznil, že i podľa konštantnej judikatúry národných aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

2.5. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo vzhľadom na ich čiastočný úspech.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti potvrdzujúcej rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. vo vyhovujúcich častiach a v závislom výroku o náhrade trov konania a v časti proti závislému výroku o náhrade trov odvolacieho konania podal žalovaný dovolanie namietajúc vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) a nesprávnosť právneho posúdenia právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Navrhol zrušenie rozsudku odvolacieho súdu dovolacím súdom a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. Vadu zmätočnosti videl žalovaný (ďalej aj dovolateľ) v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, v nedodržaní ustanovenia § 194 CSP, vo vadách procesu dokazovania a hodnotenia dôkazov.

3.1.1. V konkrétnostiach namietol, že sa súdy nižších inštancií žiadnym spôsobom nevysporiadali s právnou povahou ani s účinkami Dodatku č. 14 k zoznamu nehnuteľného majetku, ktorý v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. prešiel do vlastníctva Mesta Skalica. Odvolaciemu súdu s poukazom na § 14 ods. 4 zák. č. 330/1991 Zb. vytkol, že neprihliadol na povahu právoplatného (18.02.2005) rozhodnutia o schválení projektu pozemkových úprav, na základe ktorého dovolateľ nadobudol vlastníctvo k parcelám registra C, zapísaným na listoch vlastníctva č. XXXX a č. XXXX v kat. úz. G. (jeho platnosť nebola sporná). Ide o originárny nadobúdaci titul vlastníckeho práva k novým nehnuteľnostiam, ktoré svojou veľkosťou, tvarom ani polohou nezodpovedajú stavu pred vykonaním pozemkových úprav; po ich vykonaní nie je možné určiť, kto bol pôvodný vlastník novovzniknutých pozemkov. Vlastníctvo právneho predchodcu je potom irelevantné. Na podporu svojich tvrdení týkajúcich sa povahy rozhodnutia o schválení projektu pozemkových úprav citoval z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/344/2017 z 25.04.2018, rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 731/2008 a uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/4802/2007.

3.1.2. Porušenie ustanovenia § 194 CSP videl dovolateľ v tom, že sa odvolací súd necítil viazaný rozhodnutím o schválení projektu pozemkových úprav ako právoplatným rozhodnutím správneho orgánu. Pri správnej aplikácii uvedenej právnej úpravy by odvolací súd musel dospieť k záveru o neexistencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení.

3.1.3. Dovolateľ k argumentácii žalobcu, že Okresný úrad Skalica opomenul skúmať právny režim poľnohospodárskych pozemkov uviedol, že pri vypracovaní danej listiny (Dodatku č. 14) došlo k omylu, ktorý nerobí právny úkon neplatný (§ 49a Občianskeho zákonníka). Žalovaný preto naďalej disponuje

platným nadobúdacím titulom ku všetkým pôvodne žalovaným nehnuteľnostiam, resp. k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX pre kat. úz. G., a to parcelám reg. E parc. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, ktoré zostali mimo projektu pozemkových úprav. Odvolací súd sa nevysporiadal s rozporom spočívajúcim v tom, že hoci žalovaný disponuje platným nadobúdacím titulom (Dodatok č. 14), za vlastníka nehnuteľností bol určený žalobca.

3.2. Iba z obsahu dovolania (§ 124 CSP) dovolací súd usúdil, že za právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu dovolateľ považuje otázku existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zahrnutým v právoplatnom rozhodnutí o schválení vykonania projektu pozemkových úprav. Dovolateľ pri svojej argumentácii poukázal na ustanovenie § 42c zák. č. 330/1991 Zb. umožňujúce v ods. 1 opravu chybných údajov o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim v schválenom vykonaní projektu pozemkových úprav, pričom podľa ods. 1 sa nepostupuje, ak došlo k prevodu alebo prechodu vlastníctva pozemku na inú osobu; tým nie je dotknuté právo na začatie konania podľa osobitného predpisu (§ 137 písm. c/ CSP). Argumentoval, že určovacou žalobou možno odstrániť len chybu v projekte, nie iné tvrdené chyby, napr. pochybnosti o vlastníctve. K aplikácii vety za bodkočiarkou možno pristúpiť len za situácie, že došlo k prevodu alebo prechodu vlastníctva pozemku na inú osobu. Citoval z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/344/2017, podľa ktorého časť vety za bodkočiarkou v § 42c ods. 2 zák. č. 330/1991 Zb. nezakladá právo domnelých vlastníkov domáhať sa po schválení vykonania projektu pozemkových úprav určenia vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré boli predmetom pozemkových úprav, ale táto časť ustanovenia sa vzťahuje na časť vety pred bodkočiarkou a zakladá právo na podanie žaloby o určenie vlastníctva v prípade, ak došlo následne po schválení vykonania projektu pozemkových úprav k prevodu alebo prechodu vlastníctva pozemku na inú osobu a už nie je možné domáhať sa opravy chybných údajov obvodným pozemkovým úradom. Podľa dovolateľa k uplatneniu práva tzv. domnelého vlastníka slúži inštitút daný v § 16 zák. č. 330/1991 Zb. (umožňujúci zápis prebiehajúceho súdneho konania v registri nehnuteľností aj v registri pôvodného stavu). Správne mala byť potom vec posúdená tak, že žalobca nemal naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré nikdy nevlastnil.

3.3. Dňa 31.07.2020 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené podanie dovolateľa označené ako dodatok k dovolaniu. Dovolateľ v ňom doplnil svoju argumentáciu k už uplatneným dovolacím dôvodom, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 12Co/206/2014 o viazanosti súdu právoplatným rozhodnutím o schválení vykonania projektu pozemkových úprav, na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/2307/2015 o konštitutívnom charaktere rozhodnutia pozemkového úradu vydaného v rámci tzv. komplexných pozemkových úprav a na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/494/2016 o strate žalobcovho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v prípade, ak počas súdneho konania dôjde k právoplatnému schváleniu vykonania projektu pozemkových úprav správnym orgánom.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu namietol absenciu dôvodu žalovaného pre oslobodenie od súdneho poplatku, lebo ide o konanie týkajúce sa hospodárenia s majetkom obce. Uviedol tiež, že žalovaný v bode 11 dovolania označil iba dovolací dôvod podľa § 432 CSP (nesprávne právne posúdenie), nie aj § 431 CSP, preto sa dovolací súd nemôže zaoberať dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP (procesný dôvod).

4.1. Ak by dovolací súd vyhodnotil dovolanie ako prípustné, po zhrnutí podstatných faktov konania žalobca upriamil pozornosť na skutočnosť, že generálna argumentácia žalovaného je vo vzťahu k pozemkom nezahrnutým do projektu pozemkových úprav neprípustná a vecne nesprávna. Podľa žalobcu je potrebné ods. 1 § 42c zák. č. 330/1991 Zb. interpretovať ako právnu normu nastavujúcu pravidlá umožňujúce správnenému orgánu odstrániť chyby a stanovujúcu postup, akým a v akej dobe chybu správny orgán opraví. Účelom tejto právnej normy je predovšetkým umožniť odstránenie chýb, ktoré nezakladajú spor medzi osobami (napr. chyby písárske). Ods. 2 vylučuje opravu chyby postupom podľa ods. 1, ak došlo k prevodu/prechodu vlastníckeho práva. Pridaním vety za bodkočiarkou v ods. 2 zákonodarca explicitne potvrdil možnosť riešiť vlastnícky spor na civilnom súde aj po vydaní rozhodnutia o schválení vykonania projektu pozemkových úprav a jeho zápise do katastra nehnuteľností,

čo je stvrdené odkazom na § 137 CSP. To automaticky znamená, že ak žalobca v spore osvedčí svoje vlastnícke právo k pôvodným alebo novovytvoreným pozemkom po pozemkových úpravách, vyhovujúci rozsudok bude titulom pre zápis vlastníckeho práva. Podstata pozemkových úprav vylučuje, aby rozhodnutie o schválení vykonania projektu pozemkových úprav bolo považované za originárny vlastnícky titul. Účastníkmi konania o pozemkových úpravách sú všetci vlastníci v obvode pozemkových úprav, vstupným údajom je súhrn vlastníckych práv k pozemkom každého jedného vlastníka. Vlastník vkladá svoje vlastnícke právo do pozemkových úprav. Výstupným údajom pozemkových úprav je reorganizácia súhrnu vlastníckych práv k pozemkom každého jedného vlastníka, ktoré sa zobrazia v registri nového stavu. Vlastník získava reorganizované vlastnícke právo, ktoré na začiatku vložil do pozemkových úprav. Pri pozemkových úpravách je teda vždy zachovaná totožnosť subjektov a nie vždy vznikajú nové pozemky. Po pozemkových úpravách je vždy zachovaná totožnosť vlastníckeho práva a totožnosť subjektu vlastníckeho práva; materiálna povaha vlastníckeho práva sa pozemkovými úpravami nijako nemení. Z ustanovenia § 42c zák. č. 330/1991 Zb. nemožno, aj s odkazom na čl. 20 Ústavy SR vyvodit' zákaz podať určovací žalobu podľa § 137 písm. c) CSP v prípade vzniku vlastníckeho sporu po zapísaní rozhodnutia o schválení vykonania projektu pozemkových úprav do katastra nehnuteľností. Interpretácia § 42c zák. č. 330/1991 Zb. uvedená v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/344/2017 (vychádzajúceho z iných skutkových okolností) odporuje podľa žalobcu aj § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože vlastnícke právo je nepremlčateľné a argumentácia uvedeného súdu vo svojich dôsledkoch spôsobuje preklúziu vlastníckeho práva. V prejednávanej veci nie je ani potrebné § 42c zák. č. 330/1991 Zb. aplikovať, lebo cieľom žalobcu nie je meniť rozhodnutie o schválení vykonania projektu pozemkových úprav. Žalobca sa ďalej rozsiahlym spôsobom vo vyjadrení k dovolaniu venoval rozboru rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/344/2017 so záverom, že aplikácia právnych záverov v ňom uvedených je ústavne neudržateľná. K argumentácii dovolateľa, že žalobca nepostupoval podľa § 16 zák. č. 330/1991 Zb. tento poukázal na zrušenie uvedeného ustanovenia zákona novelizáciou zákonom č. 115/2014 Z. z. a jeho dôvodovú správu.

4.2. Žalobca za vecne nesprávnu označil argumentáciu dovolateľa o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení vlastníckeho práva; naopak všetky podmienky existencie naliehavého právneho záujmu sú naplnené. Závery súdu prvej inštancie uvedené v bode 156. jeho rozsudku sú v súlade s ustálenou judikatúrou, založené na rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/229/2011, vychádzajúcom z rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/56/2003. Nie je potom daný dôvod dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP ani podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4.3. Rozhodnutie o schválení vykonania projektu pozemkových úprav žalobca z pohľadu merita prejednávanej veci označil za prejudiciálne riešiacu otázku rozsahu vlastníckeho práva žalovaného po vykonaní pozemkových úprav, ktorá nie je predmetom daného konania, ale od ktorej vyriešenia závisí rozhodnutie vo veci samej. Súd prvej inštancie v súlade s § 194 CSP k rozhodnutiu o schválení vykonania projektu pozemkových úprav prihliadal, jeho obsah rešpektoval a v bode 167. rozsudku sa s ním vysporiadal. Jedinou odchýlkou od tohto rozhodnutia je čiastočné zamietnutie žaloby vo vzťahu k pozemkom registra C zapísaným na LV č. XXXX. Nemožno preto hovoriť o nesprávnom právnom posúdení veci.

4.4. Žalobca poukázal na to, že platnosť Dodatku č. 14 bola namietaná už v r. 1996, keď jeho pokusy o mimosúdne urovnanie sporu vo veci neoprávnenej delimitácie poľnohospodárskej pôdy vo vlastníctve štátu do vlastníctva obce u žalovaného skončili bezvýsledne.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Jedným z hlavných znakov charakterizujúcich procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP je zásah súdu do práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

8. K námietkam žalovaného týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

9. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie (nielen) potvrdzujúcich výrokov rozsudku odvolacieho súdu v spojení s podrobným odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejme právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie uviedol, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzal, ako vec právne posúdil a zároveň sa vysporiadal s podstatnými vyjadreniami a námietkami žalovaného, spochybňujúcimi aktívnu legitimitáciu žalobcu, jeho naliehavý právny záujem na požadovanom určení, totožnosť nehnuteľností tvoriacich predmet konania po vykonaní projektu pozemkových úprav s nehnuteľnosťami pred jeho vykonaním. Na pamäti treba mať, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Ani v opravnom konaní súd nemusí odpovedať na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Pri tvrdení dovolateľa, že sa súdy nižších inštancií „žiadnym spôsobom nevysporiadali s právnou povahou ani s účinkami Dodatku č. 14 k zoznamu nehnuteľného majetku, ktorý v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. prešiel do vlastníctva Mesta Skalica“ dovolací súd poukazuje na body 24. - 26., najmä však na bod 27. odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Súd prvej inštancie v ňom uviedol, že mal z listu zo dňa 12.01.1998 SPF adresovanému primátorovi Mesta Skalica preukázané, že „výklad MF SR, odboru majetku a reštitúcií pre Generálnu prokuratúru SR považuje

žalobca za nesprávny a zavádzajúci, ktorý vyvoláva súdne spory vo veci vlastníctva a správy poľnohospodárskych nehnuteľností, ktoré sú v súčasnosti v užívaní poľnohospodárskych organizácií. OÚ Senica uznal na pracovnom stretnutí dňa 19.07.1996, že pri vyhotovovaní Dodatku č. 14 opomenul skúmať právny režim poľnohospodárskych pozemkov a ich stav, a tým neoprávnene previedol do majetku Mesta Skalica nehnuteľný majetok v štátnom vlastníctve, ktorý bol ku dňu 24.11.1990 v trvalom užívaní JRD Skalica. OÚ Senica v spolupráci so SPF vyhotovil nový dodatok č. 14, ktorý neobsahuje sporné pozemky a zaslal ho na schválenie Mestskému zastupiteľstvu Mesta Skalica“. V bode 164. odôvodnenia rozsudku okresný súd uviedol, že: „Tvrdenie o existencii práva hospodárenia ONV je v obsiahnuté len v Delimitačnom protokole (Dodatok č. 14), ktorý doložil žalovaný k návrhu na vklad jeho vlastníckeho práva vtedajšej správe katastra spolu s príslušnými PKVL vložkami, ktoré písomnosti spolu tvoria obsah spisu katastra sp. zn. Z 152/95 (spolu s výzvou katastra na odstránenie väd návrhu). Avšak žalovaný v tom čase evidentne žiadnym spôsobom nešpecifikoval ani nepreukazoval právo hospodárenia ONV v Skalici. Samotný Okresný úrad Senica v liste zo dňa 15.5.1996 konštatoval, že delimitačný protokol nebol vyhotovený v súlade s usmernením Ministerstva financií SR (č. 8/3146/92 zo dňa 7.7.1992) a usmernením SPF Bratislava z 12.9.1995“. Súdny nižších inštancií sa teda povahou a právnymi účinkami Dodatku č. 14 k zoznamu nehnuteľného majetku, ktorý v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. prešiel do vlastníctva Mesta Skalica zaoberali (odvolací súd, ako už bolo uvedené vyššie, sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie). Neobstojí ani dovolacia námietka, že odvolací súd sa nevysporiadal s rozporom spočívajúcim v tom, že hoci žalovaný disponuje platným nadobúdacím titulom (Dodatok č. 14), za vlastníka nehnuteľností bol určený žalobca. Odvolací súd sa stotožnil so všetkými závermi a odôvodnením rozsudku okresného súdu (teda aj pokiaľ ide o Dodatok č. 14). Z obsahu celých odôvodnení rozsudkov súdov nižších inštancií je zrejmé, na základe ktorých skutkových záverov zistených z vykonaného dokazovania a po aplikácii ktorých právnych noriem tieto dospeli k záveru o určení, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností uvedených vo výrokoch I. a II. rozsudku okresného súdu. Dovolací súd upriamuje pozornosť na záver odseku č. 164 odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorom tento výslovne uviedol, že žalovaný v tom čase (v čase rozhodovania o vklade jeho vlastníckeho práva v katastrálnom konaní vedenom pod sp. zn. Z 152/95, pozn. dovolacieho súdu) žiadnym spôsobom (t. j. okrem údajov uvedených v Dodatku č. 14, ktorý nebol vyhotovený v súlade s usmernením Ministerstva financií SR č. 8/3146/92 zo dňa 7.7.1992 a usmernením SPF Bratislava z 12.9.1995, pozn. dovolacieho súdu) nešpecifikoval ani nepreukazoval právo hospodárenia ONV v Skalici.

10. Na základe výtky dovolateľa, že odvolací súd s poukazom na § 14 ods. 4 zák. č. 330/1991 Zb. neprihliadol na povahu právoplatného rozhodnutia o schválení projektu pozemkových úprav, na základe ktorého dovolateľ nadobudol vlastníctvo k parcelám registra C, zapísaným na listoch vlastníctva č. XXXX a č. XXXX v kat. úz. G. ako originárneho nadobúdacieho titulu vlastníckeho práva a porušil ustanovenie § 194 CSP (prejudicialita), dovolací súd považuje v prvom rade za potrebné zdôrazniť, že zákon striktné rozlišuje medzi schválením projektu pozemkových úprav a medzi schválením vykonania projektu pozemkových úprav. Právny následok uvedený v § 14 ods. 4 zák. č. 330/1991 Zb. sa vzťahuje k schváleniu vykonania projektu pozemkových úprav, nie k schváleniu projektu pozemkových úprav.

11. Podľa § 14 ods. 4 zák. č. 330/1991 Zb. v znení účinnom k 18.02.2005 (dátum právoplatnosti rozhodnutia o schválení vykonania projektu pozemkových úprav) dňom právoplatnosti rozhodnutia o schválení vykonania projektu pozemkových úprav alebo neskorším dňom určeným v rozhodnutí nadobudne sa vlastníctvo k novým pozemkom (§ 11 ods. 2) alebo právo na vyrovnanie v peniazoch, prípadne v cenných papieroch podľa rozdeľovacieho plánu vo forme umiestňovacieho a vytyčovacieho plánu.

Podľa § 42c ods. 1 označeného zákona ak sa po schválení vykonania projektu pozemkových úprav zistí, že projekt obsahuje údaje o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim, ktoré sú chybné, obvodný pozemkový úrad rozhodne o zmene registra pôvodného stavu, registra nového stavu a vykonania projektu pozemkových úprav. V rozhodnutí sa uvedú aj opravy údajov v ostatných správnych rozhodnutiach, ktorých sa zmena týka. Rozhodnutie sa doručuje len účastníkom, ktorých sa zmena týka. Rozhodnúť podľa tohto ustanovenia možno do piatich rokov od schválenia vykonania projektu pozemkových úprav. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia zákona sa podľa odseku 1 nepostupuje, ak došlo k

prevodu alebo prechodu vlastníctva pozemku na inú osobu; tým nie je dotknuté právo na začatie konania podľa osobitného predpisu. 55). Právna úprava pod číslom 55 odkazuje na § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti § 137 písm. c/ CSP).

12. Podľa odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (bod 160.) zákon č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách výslovne počíta s možnosťou začatia konania podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku. Chybným údajom o právnom vzťahu k pozemku, aký má na mysli § 42c ods. 1 uvedeného zákona, môže byť podľa okresného súdu aj nesprávny údaj o vlastníkovi pozemku, avšak okresný úrad mohol rozhodnúť podľa tohto ustanovenia len do piatich rokov od schválenia vykonania projektu pozemkových úprav. Okresný súd uviedol, že tento postup nebol možný v prípade, ak došlo k prevodu alebo prechodu vlastníctva pozemku na inú osobu (v danom prípade Správa mestského majetku, s.r.o. previedla vlastnícke právo k pozemkom nadobudnutým v rámci PPÚ na žalovaného). Okresný súd uzavrel, že lehota piatich rokov od schválenia vykonania PPÚ v k. ú. G. už uplynula, preto má žalobca možnosť domáhať sa svojho práva jedine cestou určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) CSP, ako vyplýva z § 42c ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách.

13. V bode 161. odôvodnenia rozsudku okresný súd vysvetlil, že „pre účely žaloby boli vytvorené dve zrovnávacie zostavy registra pôvodného stavu a registra nového stavu zvlášť pre pôvodného vlastníka Správa mestského majetku s.r.o. a pre Mesto Skalica, nakoľko v čase vykonania PPÚ v k. ú. G. boli nehnuteľnosti, ktorých sa žaloba týka, vo vlastníctve dvoch subjektov a až neskôr prešli do výlučného vlastníctva len žalovaného. Pri pozemkových úpravách sa pre každého vlastníka osobitne vykonal súpis jeho pôvodných pozemkov alebo ich častí, s ktorými vstupoval do konania o pozemkových úpravách a jednotlivým vlastníkom následne vznikol nárok na vyrovnanie v podobe náhradných nových pozemkov podľa rozdeľovacieho plánu, teda výpis z RPS a k nemu prislúchajúci výpis z RNS treba posudzovať osobitne podľa jednotlivých vlastníkov. Z uvedeného dôvodu treba zvlášť pristupovať k parcelám č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXXX zapísaným na LV č. XXXX, ktoré predstavujú RNS pre vtedajšieho vlastníka Mesto Skalica a zvlášť k ostatným parcelám registra „C“ KN zapísaným v LV č. XXXX, ktoré tvoria RNS pre vtedajšieho vlastníka Správa mestského majetku s.r.o., Skalica“.

14. Dovolateľ podal dovolanie proti časti rozsudku odvolacieho súdu potvrdzujúcej rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. vo vyhovujúcich častiach a v závislom výroku o náhrade trov konania a v časti proti závislému výroku o náhrade trov odvolacieho konania. Výrokom I. okresný súd určil, že vlastníkom tam označených nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz., obci a okrese G., zapísaných na LV č. XXXX ako parcely registra C-KN je žalobca, výrokom II. určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz., obci a okrese G., zapísaných na LV č. XXXX ako parcely registra E-KN (ktoré boli mimo obvod projektu pozemkových úprav). Z uvedeného vyplýva, vzhľadom na dovolateľom tvrdené porušenie prejudiciality (§ 194 CSP) vo vzťahu k existencii právoplatného rozhodnutia o schválení vykonania projektu pozemkových úprav ako originárneho nadobúdacieho titulu vlastníckeho práva (§ 14 ods. 4 zák. č. 330/1991 Zb.) k nehnuteľnostiam reg. C-KN zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, že súdy nižších inštancií neporušili ustanovenie § 14 ods. 4 zák. č. 330/1991 Zb. ani ust. § 194 CSP. Aplikovali totiž § 42c ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách umožňujúci podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva, nakoľko došlo k prevodu alebo prechodu vlastníctva týchto pozemkov (tvoriacich register nového stavu) na inú osobu (Správa mestského majetku, s.r.o. previedla vlastnícke právo k pozemkom nadobudnutým v rámci PPÚ na žalovaného).

15. Žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, a to parcelám C-KN parc. č. XXXX, XXXX, XXXX a XXXXX bola III. výrokom rozsudku súdu prvej inštancie zamietnutá. Proti tomuto výroku dovolanie nebolo podané, preto sa dovolací súd argumentáciou žalovaného vo vzťahu k týmto nehnuteľnostiam zaoberať nemôže a nebude.

16. Po zistení, že dovolanie žalovaného podané na základe § 420 písm. f) CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné, pristúpil dovolací súd k skúmaniu podmienok prípustnosti dovolania podaného z dovolateľom tvrdeného dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

17. Z obsahu dovolania vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu malo závisieť od vyriešenia právnej otázky, ktorá v dovolacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, konkrétne od otázky existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zahrnutým v právoplatnom rozhodnutí o schválení vykonania projektu pozemkových úprav podľa § 14 ods. 4 zák. č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách.

18. Otázka relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Musí ísť o otázku právnú (nie o otázku skutkovú), ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

19. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP by teda mal dovolateľ: a) konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd b) vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil a c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

20. Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudkov obidvoch súdov nižších inštancií dospel k záveru, že dovolateľom takto nastolená právna otázka v konaní nebola riešená. Okresný aj krajský súd sa vysporiadali s existenciou žalobcovho naliehavého právneho záujmu na určení jeho vlastníckeho práva, keď vychádzali z ustanovenia § 42c ods. 2 zák. č. 330/1991 Zb., ktorý za splnenia tam uvedených podmienok umožňuje začatie konania podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (bod 156. v spojení so záverom bodu 160. a bodu 161., s bodom 164. a s prvou vetou bodu 166. rozsudku okresného súdu). Civilný sporový poriadok v § 137 písm. c) umožňuje žalobou požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

21. Nakoľko dovolateľom nastolenú právnú otázku odvolací súd neriešil, dovolateľ teda v dovolaní nevymedzil právnú otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Dovolací súd je prísne viazaný otázkou vymedzenou dovolateľom, nemôže je modifikovať ani prispôbovať (II. ÚS 291/2021). Dovolacia argumentácia z uvedených dôvodov nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

22. Zhrnúc vyššie dovolací súd konštatuje, že dovolanie dovolateľa nie je dôvodné, dovolací súd preto dovolanie podľa ustanovenia § 448 zamietol.

23. Dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca mal plný úspech vo veci, dovolací súd mu preto priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

24. Pokiaľ ide o návrh žalovaného zo dňa 24.04.2019 na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov pre takéto rozhodnutie (§ 444 ods. 2 CSP) a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné uznesenie.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.